

FOUNDED 1893

 Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays.
 Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association,
 Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашингтоні: (202) 347-UNAW, (202) 347-8631 (факс)

 Postmaster: Send address changes to
 "Svoboda" 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
 Tel: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

 Передплата на рік \$40.00, на півроку — \$22.00 на 3 місяці — \$12.00
 Для членів УНС: \$15.00 річно. За кожну зміну адреси — \$1.00
 Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

 Статті і дописи підписані авторами, не несуть відповідальності поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потрібні виправляти і скорочувати надіслані матеріали. Незамовлені матеріали повертаються тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою.
 За зміст оголошень Редакція не відповідає

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

У виборах програли демократичні кандидати

У вівторок, 2-го листопада ц. р., відбулися в Америці частинні вибори, з яких найважливішими були — вибір нового губернатора у штеті Нью-Джерсі і вибір посади міста Нью-Йорку. Чотири роки тому посади Нью-Йорку став уперше в історії цього міста чорний, Дейвід Дінкінс, за фахом адвокат. Він кандидував знову. Губернатором штету Нью-Джерсі був демократ Джеймс Флоріо, який кандидував в другу каденцію. Обидва програли: новим посади Нью-Йорку став республіканець Рудольф Джуліані, а новим губернатором у Нью-Джерсі стала вперше в історії цього штету жінка, республіканка Крістін Вітман.

Також на кілька інших становищ здебільша програли демократи у користь республіканців. Якщо взяти до уваги, що для підтримки Дінкінса приїздили до Нью-Йорку і промовляли президент Клінтон і його дружина Гілларі, виступав з пропагандивного промовою на телебаченні демократичний губернатор Маріо Квемо, підтримував Дінкінса також демократичний сенатор Патрик Мойніген, то програ Дінкінса є політичною програмою Демократичної партії, яка стала керівною партією у ЗСА, обравши в минулому році демократичного президента та більшість своїх однопартиєць до обох Палат Конгресу.

Яка причина такої поразки Демократичної партії, що стала ударом по престижу Президента? Були дві головні причини: податки і злочинство. Демократична партія, яка завжди мала і має більше зареєстрованих членів, як Республіканська, покрила себе поганою славою, як „партія видатковців“: щедро видає державні фонди, створює цим бюджетовий дефіцит і латає його новими податками. Губернатор Флоріо у Нью-Джерсі наклав був три роки тому найвищі податки в історії цього штету. Два роки тому виборці штету Нью-Джерсі зареагували вибором республіканців до обох палат штетової асамблеї. Його суперниця у виборах 2-го листопада К. Вітман кандидувала під гаслом обниження податків на 30 відсотків до трьох років. Флоріо кепкував собі з цієї обіцянки, як „нереальної“. Виборці вирішили інакше.

У Нью-Йорку ситуація трохи інша. Це 10-мільйонне муравлище рас, різних національних груп і віровизнань, це справжній новітній Вавилон, одже з найбільших міст у світі. Воно потребує керівника такого формату, якого Дейвід Дінкінс не є. Він запевняв, що посади нижчі податки. К. Вітман правильно заявила після проголошення вислідів виборів: „Це пересторога на адресу Вашингтону“. За всю історію Америки не було такого лібералізму, як тепер: він причинився до занепаду моралі й етики у суспільстві й до зросту злочинства всіх родів. Вислід виборів з минулого вітвірка був здоровою реакцією проти того лібералізму.

А втім ці останні вибори знову виявили американську політичну культуру. З моментом проголошення вислідів голосування ті, які програли, вітали свого противника-переможця з перемогою та обіцяли співпрацю. Українська громада в Нью-Йорку не має причини жаліти, що втратила Дінкінса — він ледве, чи знав, що в Нью-Йорку та у світі існують українці. Дж. Флоріо, який ставився прихильно до українців, сам спричинив свій упадок. Побачимо, чи Клінтон зрозуміє мову оцих виборів.

ЩЕ ДОБРЕ КАЛІФОРНІЯ не очулася від минулотижневих пожеж, як справдилися побоювання фахівців, що це нещастя може повторитися. І так у вівторок, 2-го листопада, підсінені сильними вітрами з пустині нові пожежі навістилися пагорби Санта Моніка та попрямували до Тихого океану в околиці Малибу, знищуючи по дорозі цілий ряд житлових будинків. Місцеві власті були змушені евакуувати понад 15,000 осіб з 27-мильової прибережної полоси.

Нарешті, світ все більш починає усвідомлювати, що страшний голод в Україні 1932—33 років був спричинений не якимсь стихійним лихом (посухою, недородами, повеннями тощо), але був штучно створений москвсько-большевицькими окупантами з метою знищення українського народу. Але читаючи про це не тільки в чужомовній, але також і в українській пресі, такий цілком правдивий висновок, на жаль, не завжди супроводжується конкретними цифрами і фактами, яких є дуже багато, і яких ніхто не може заперечити.

І ось, багато цих цифр і фактів на підставі достовірних бібліографічних джерел подав у своїй доповіді, виготовленій 12-го вересня ц. р. на жалобній академії в Дітроїті, головний редактор газети „Українські Вісті“ Михайло Смик. Нижче з деякими скороченнями подамо дещо з тих фактів.

Як зазначив доповідач, Москва не забула того, коли в 1917—20 роках український народ створив і боронив свою незалежну українську державу і що в деяких частинах України антимосквські партизанські загони діяли аж до 1923 року. І хоч Росії знову вдалося загартувати Україну, проте Москва пильно та з турботою слідкувала за українізацією та із задрістю та тривогою приглядася до праці української інтелігенції. І тому з метою збереження та зміцнення

Юліан Мовчан

МОСКВА ХОТІЛА ЗНИЩИТИ УКРАЇНЦІВ ГОЛОДОМ

нової форми російської імперії — Советського Союзу, Москва розпочала націоноально-політичний терор проти українського народу. Якій саме?

Голод! Першою жертвою такого терору було українське селянство, яке за висловом Сталіна „являло собою основну армію національного руху“. Щоб цю армію перемогти, Москва почала ліквідувати селян — виселяти за межі батьківщини, а решту примусово загнати до колгоспів. І хоч український селянин чинив опір примусовій колективізації, яка була новою формою панщини, проте вже на 1933-й рік на Україні було загнано до колгоспів 70 відсотків господарств в той час, як в Росії колективізованих було 59 відсотків (хоч традиційно російські „мужики“ вже були привласнені до „общинного“ життя, тобто, господарювати спільно). Також російські селяни ніколи не знали масового вивезення за межі своєї батьківщини, як цього зазнали селяни українські (в тому числі також батько автора цих рядків). Якщо до цього додати, що розкуркулення, примусове загнання у колгоспи і немілосерднє хлібозаготівля (фактично — грабів хліба та інших продуктів у

селян) та штучний голод були створені лише в тих національних республіках, де українці жили компактно масами (Кубань, Алтайський край, Західний Сибір), то це буде лише ще одним доказом, кого з повноценних народів Москва мала на меті знищити.

З цією метою із індустриальних міст, головню, російських, партія надіслала 112,000 комуністів, які разом із місцевими босяками творили бригади (банди) по хлібозаготівлі. Ці банди так рівно виконували свою грабінницьку роботу, що забирали в селян все — на сніданок для весняної сівби, вузлики з квасолею та горохом, і навіть хліб, покладений в піч для печення. (Пригаду, тоді часто можна було чути такий вираз — „забрали все под мотлоку“, тобто, забрали в хаті все те, що можна було замести мітлою). І ось, після такої „хлібозаготівлі“, не дивно, чому восени 1932 року селяни вже не мали чого їсти...

Але ще восени 1932 року, коли став відомим плян „хлібозаготівель“ для України, українські комуністи, які старанно допомагали Москві грабувати українських селян, збагнули немилучу катастрофу. І тому, думаючи, що Москва не

знає справжнього стану в Україні, Скрипник, Чубар та Петровський неодноразово зверталися до Москви з проханнями зменшити тиск на Україну, вказуючи про небезпеку голодової катастрофи. І вони дістали відповідь!

Влітку 1932 року в Харкові було скликано спеціальну партійну конференцію, на якій надіслані з Москви „сортатники“ Сталіна — Молотов та Каганович — заявили: „Ніяких поступок чи вагань щодо виконання завдань, поставлених партією і советським урядом перед Україною, не буде!“

А щоб показати, що Москва сльозам поміраючих не вірить, в листопаді 1932 року московський уряд скасував постанову уряду української республіки про видачу колгоспникам авансу на трудодні з нового врожаю. При тому, наказано було не тільки припинити видачу колгоспникам зерна, але також відібрати видане.

Як слухачі могли довідатися з доповіді ред. Мих. Смика, наприкінці 1932 року за наказом Москви в Україні було запроваджено акцію типової воєнної блокади цілих районів — блокаду, яку звичайно запроваджують тільки чужинські армії на ворожій території.

Коротко кажучи, в наслідок запровадження Москвою в Україні штучного

(Закінчення на стор. 5)

Олександр Домбровський

„НЕНАВИДЖУ“ СУЧАСНУ УКРАЇНУ... З ВЕЛИКОЮ ЛЮБОВИ

III

була Україна, що сплила протягом століть морем пролітої крові своїх дітей, які захищали матір від давніх і новітніх орд від доби боголюбських і джінгісханів до модерної європейської-псевдохристиянської цивілізації. Аж ось зараз сталася! Найвищий Підмет історії — Провидіння сказало своє Слово й змінило політичне обличчя Східної Європи: на руїнах кровожадного імперського монстра виникла українська держава.

Згідно з критеріями історіософії припадковість може бути також реальним фактором на фоні історичного процесу. Усім фібрами душі й тіла линею до воскреслої України як діти до матері й на фоні тої ефлорії немов зарисовуються дві сторони медалі. З однієї сторони радімо її воскресінню і зі зрозумінням, признанням та диспозальною допомогою оцінюємо відданість тих земляків, які в залишеному злочинному системі хаосу й матеріальній руїні працюють чесно над виведенням України „на ясні зорі, на тихі води“.

Д-р Тамара Булат

ДО ЮВІЛЕЮ ЖУРНАЛУ „УКРАЇНСЬКИЙ ІСТОРИК“

Загальну ретроспективу і перспективу історичних та історіографічних досліджень не можна уявити без матеріалів, що друкувалися у журналі „Український Історик“. Він почав виходити у 1963 році з ініціативи д-ра Любомира Винара, тепер професора Кентського Державного та Українського Вільного університетів, відомого українського вченого й культурно-громадського діяча. Тоді мало хто вірив, що журнал витримає випробування часу. Спершу „Український Історик“ з'явився при Історичній Комісії Товариства „Зарево“ (на 1963 рік припадають числа: 1, 2—3), а вже з 4-го числа — став офіційним друкованим органом Українського Історичного Товариства. „У 1964 році, — згадує Любомир Винар, — я створив Редакційну колегію, і тоді вже прийшла нова „фаза“. Моїми найближчими дорадниками в тому часі були Олександр Оглоблин і Марко Антонович“. Беззаперечно була практична потреба публікації з історії України, „оприлюднення“ наукових знахідок дослідників, які самовіддано працювали не лише на терені Америки, але й в інших країнах. Як завжди, нелегко справою було здійснення серйозного видання, а також залучення гурту професійних дискусувачів, кваліфікованих редакційних помічників та інших.

Цього року наспіла вже ювілейна дата — 30-річчя „Українського Історика“. На стіл ліг новий, свіжий примірник журналу історії й українознавства. Його сумарне число — 115. Подібно до попередніх випусків журнал містить матеріали магістерських історіографічних проблем і питання сучасних розробок історичного масиву, в якому ще багато зячких прогалин, прихованих істин, незадіяного фактажу.

Ювілейне число журналу — це „об'ємний“ том (451 ст.), цілком присвячений діяльності і творчій спадщині Михайла Грушевського з нагоди 125-ліття його народження. У ньому читач знайде різні матеріали: неопубліковані праці вченого (наприклад, розділ з недрукованого VI тому „Історії української літератури“), переклади наукових розвідок із російських першодруків, зокрема, три останні друковані статті Михайла Грушевського — „Самовидець руїни та його пізніші відображення“ (1932), „Про українську історіографію XVIII ст.“ (1934, у рік смерті вченого) та посмертну статтю „З історичної фавулістики кінця XVIII ст.“. Дотично до цього кола проблем є стаття Ярослава Дзирі „Михайло Грушевський та українське козацьке літописання XVII—XVIII ст.“

У названому числі журналу — безліч нових матеріалів, в тому — документів із київських, львівських, французьких, американських архівних і бібліотечних джерел, цікаве листування з рукописних відділів бібліотек та науково-дослідних інституцій (М. Грушевський і В. Антонович, С. Петлюра, Ф. Вовк, О. Грушевський, Д. Багалій, В. Гнатюк), щоденникові записи, спогади тощо.

Ознайомлення з публікаціями в останньому числі журналу автентичними документами, а саме: „Знання провінції“ М. Грушевського, власноручно написаного ним після допитів у харківському ГПУ, а також витяги з машинописної копії „Запису розмови з академіком Михайлом Грушевським“, автором якого був начальником секретно-політичного відділу ГПУ в Москві Я. С. Агранов, один із головних співробітників Г. Ягоди, ще раз підтверджує тезу про необхідність публікації, і то якнайкраще, ціннісних документів, які знаходяться не лише в Україні, але й в Росії. Наявність публікацій, раніше засекречених українських справ із російських архівів силою фактів, вибиває ґрунт для поширення фальсифікованих тверджень на зразок виголошених у вересні цього року директором Інституту слов'янознавства Академії Наук Росії В. Волковим на слов'янському

Закінчення буде.

З ЛІСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ТУРИСТИ: „ЛЬВІВ ВІТАЄ ВАС“

В західному світі міста звичайно радо вітають приїжджих чи то на летовищі, чи на залізничному двірці, чи на автомобільних дорогах написом „Вітайте“ у (назва даного міста). У Львові таких написів немає, зате що функцію успішно сповняє міська поліція, ось так:

Прийжджаю нічним поїздом з Києва до Львова у вівторок, 24-го серпня, в годині 4:45 рано. Стою в головній залі двірця і чекаю на тих, що мали мене зустріти. Їх немає і треба мені до них потелефонувати. Телефоні є, але нема жетонів. Підходжу до стрункого і молодого поліціянта і питаю:

„Будь ласка, скажіть де можна дістати жетони?“ „На пошти!“ — відповідає поліціянт.

„А де пошта?“ — питаю. „В д...“ — відповідає уніформований представник Львова.

По тому привіті до мого рідного міста я відрізу, як колишній управитель американських міст, знаю чого сподіватися у Львові. І дійсно. Іду на пошту на головному двірці, яку знаходжу по трьох заплатах, бо ніде нема напису як до неї зайти, і стою в довгій черзі перед віконцем. Напис каже, що пошту відчиняють в годині 7-й рано. Година є 6:45, почекаю. В год. 7:12 з'являється урядничка, але вона не звертає уваги на довгу чергу людей і йде в другу кімнату. В год. 7:22 вона сідає при віконці. Люди перед мною щось ї питають і відходять, киваючи головами. Подесятьох хвилинах я вже при віконці.

„Продайте мені десять жетонів, прошу“, „Жетонів нема“, — відповідає урядничка. „Ідіть на головну пошту!“

Іван Драч

Рідна земля...

Рідна земля, яку ніколи-ніколи не вивчиш,
Рідна — близьенько, та найрідніша — здала,
Рідна земля, якій пильно дивлюсь у вічі,
Найрідніша у світі земля.

Рідна земля, я тебе закривав солдатом,
Закривав тебе серцем од мору й війни.
Я — розпроклятий твій,
але твій найвірніший атом,
Одним я дихаю дихом,
духом з тобою одним.

Я став над тобою Словом,
звіяв на вічні чати.
Я від тебе не хочу у небо.
Я не піду в голубе.
Рідна земле моя, завжди буду тебе я вивчати.
Коли ляжу у тебе, буду вічно вивчати тебе...

БЕЗ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ І КНИЖКИ — НЕ БУДЕ Й УКРАЇНСЬКОЇ ДИТИНИ!

форумі. Присутнім бо відкривав „істину“: мовляв, „коли історика М. Грушевського на Україні почали переслідувати. Сталін покликав його в Москву і представив йому всі умови для нормальної наукової роботи. В Росії Грушевський помер ніби „естественной смертю“ (диз.: Микола Мушинка „11-й з'їзд „співствіт“ у Братиславі“, газ. „Свобода“, 30 вересня 1993 р.) Додам також, що на 2-му Конгресі Міжнародної Асоціації Україністів, який відбувся в кінці серпня, деякі безпалейні твердження і помилкові тези цього ж високого і давнотрапляного директора неодноразово викликали бурхливу негативну реакцію учасників конгресу, що зібралися у приміщенні Львівського театру опери і балету імені І. Франка.

Останні числа „Українського Історика“ є ілюстрацією швидкого і потрібного сьогодні згуртування наукових сил для спільної праці.

Засновник „Українського Історика“ — головний редактор д-р Любомир Винар та незмінний співредактор д-р Марко Антонович — завжди турбувалися, щоб на сторінки журналу потрапляли матеріали, які б розкривали правду про Україну. Усвідомлюючи неперехідну наукову вартість фактів та правильне їх тлумачення з огляду на складні процеси української історії, вони дбали про те, щоб у читачів, а зокрема у неукраїнських дослідників, формувалися об'єктивні уявлення про події в житті українського народу. Репрезентативні журналу міжнародного наукового рівня сприяли публікації відомих фахівців, зокрема, Олександра Оглоблина, Наталії Полоносської-Василенко, Петра Куринного, Ярослава Пастернака, Аркадія Жуковського, Євгена Онуфрієва, Ігоря Камеєцького, Володимира Міхаськівського, Михайла Брайчевського, Юрія Бойка, Теодора Цюцюри, Теодора Мацьковича, „Олександра Домбровського“, Володимира Кубіловича та багатьох інших.

Закінчення буде.

У мой чикагській квартирі задзвонив телефон.

— То говорить Марта Фаріон, — почувся лагідний жіночий голос. — Скажіть, будь ласка, чи доводилося вам коли-небудь бувати у мистецтвовому закладі, в якому поселилися майже всі музи?

— Ні, не мав такої честі — признався я.

— Тоді запрошую вас до Українського Інституту Модерного Мистецтва. Впевнена, що не пошкодуєте. Так, що — домовилися?

(Зліва): Любомир Крушельницький, Марта Фаріон та Олег Коверко

(Світлина А. Гороховський)

Я погодився і ми узгодили, коли і де відбудеться зустріч.

У призначений час я приїхав в українську околицю, однак через те, що неточно записав адресу, досить довго блукав. Допоміг господар однієї крамниці, яка знаходилася в тій же околиці.

— Питаєте, чи знаю, де знаходиться інститут? — здивувався моєму питанню крамар, кремезний чоловік, на вигляд якому десь років п'ятдесят з гаком, з довгими козацькими вусами. — Звичайно, знаю, та знають туди дорогу майже всі українці міста. А ви, як бачу, чужинець?

— Так, я недавно приїхав до Америки.

— Тоді підемо зі мною, — запропонував господар крамниці, і ми вийшли на вулицю. Був спекотний день, мабуть, найгарячіший за все літо. Кілька хвилин йшли мовчки, першим заговорив мій провідник, який не без гордості сказав:

— Вам, напевно, цікаво буде довідатися, що вся моя родина, а вона, слава Богу, чимала, є постійним відвідувачем усіх мистецьких виставок, літературних та музичних вечорів, що відбуваються у тому закладі. І малі, і дорослі набувають там знань в галузі української культури, які всім дуже потрібні, адже ще в Євангелії сказано: не хлібом єдиним живе людина.

Ось так, цілком випадково, я мав нагоду почути добре слово про культурний центр, з роботою якого мені належалося познайомитися.

Біля інституту на мене вже чекала пані Марта Фаріон — струнка, рухлива жінка, з приємною посмішкою, яка, здавалось, ніколи не сходить з її вродливого обличчя. На початку цього року вона була обрана президентом Українського Інституту Модерного Мистецтва — єдиного на американському континенті. А до того дня впродовж багатьох років входила до складу керівництва культурного закладу.

Наша бесіда з Мартою Фаріон почалася з того, що я попросив її розповісти, якими дорогами вона прийшла до інституту? Відповідаючи на це питання, моя співрозмовниця почала трохи здалека:

— Гадаю, що не зробило ніякого відкриття, коли скажу, що мистецтво є одним із найдавніших захоплень людини, одне з його основних потреб, щось подібне до спраги і голоду. Воно завжди залишається з нами. Сприяття його здійсненню стало змістом мого життя. Не зважаючи на те, що за фахом я юрист, а практичною діяльністю зв'язана з бізнесом, все ж багато часу віддаю громадській роботі. Любов до мистецтва виховується змалку. Моя ба-

буся ввела мене у світ української народної пісні, а дідусь навчив розуміти музику. В юнацькі роки студіювала гру на фортепіані і з того часу вже ніколи не розлучалася з мистецтвом. Та це ще не все. Варто наголосити, що йдеться не тільки про мої уподобання, а про життєвий принцип, який можна висловити приблизно так: людина за своєю природою художник і вона повсюди намагається внести у свій повсякденний побут красу. А ми, тобто, інститут, допомагаємо їй у цьому. Якщо підсумувати все вищезгадане, то можна зробити такий висновок: мистецтво для мене не гобі, більше ніж захоплення, це — поклик душі.

До кабінету, в якому ми бесідували, зайшли запрошені президентом Олег Коверко та Любомир Крушельницький. Знайомлячи мене з ними, Марта Фаріон сказала про них багато теплих слів, назвавши їх людьми, які вірою і правдою служать загальній справі, вони є мотором усіх добрих починань. Взяти хоча б Олега Коверка, який протягом багатьох років очолював інститут. Під його керівництвом здійснено добудову ряду приміщень, поповнено картинний фонд, залучено чимало мешканців української околиці Чикаго до вивчення національної культури та мистецтва. Ветеран інституту працює у кредитовій касі „Самопоміч“, але в душі він поет, автор двох збірок поезій.

Чималий вклад у популяризацію української музичної культури вносить голова ради директорів інституту Любомир Крушельницький, прекрасний піаніст, багато років грав у різних оркестрах, які у свій час користувалися великою популярністю в Америці.

Ось саме тепер настала можливість, щоб з допомогою моїх співбесідників коротко розповісти читачам про історію цього мистецького закладу, який по праву називають центром поширення української культури. Як і людина, інститут має свою біографію і бере вона початок з липня 1971 року. Фундаторами цього закладу були д-р Ахлі Хрептовський, скульптор Михайло Урбан і Константин Мілонадіс та мистецтвознавець Василь Качуровський.

НЕ ХЛІБОМ ЄДИНИМ...

Вже через два місяці після того, як відкрилися двері інституту було влаштовано першу виставку, в якій взяли участь десять художників, що працюють у стилі модерного мистецтва.

А тепер логічно виникає наступне питання, а саме: що спонукало до створення інституту, які завдання ставлять перед ним, нарешті, які вони реалізовані?

— Самим життям була підказана ідея створення установи, яка б, образно кажучи, стала б доброю матір'ю для мистців, які працюють у стилі модерного мистецтва, — ділитися своїми думками президент інституту. — Такого центру в той час у Чикаго не було, а в Україні правом громадянства користувалися лише ті художники, які дотримувалися вимог так званого методу соціалістичного реалізму, тобто творили за настановами комуністичної партії.

В той же час треба мати на увазі, що наш інститут не був створений на базі якоїсь політичної партії, не фінансувався жодним громадським угрупованням і тому-то від самого початку свого існування став незалежним.

У нас знайшли підтримку майстри пензля, для яких двері багатьох галерей та музеїв були зачинені тому, що у своїй творчості вони були сміливими експериментаторами, створювали новий напрямок у мистецтві, відмінний від того, який заводився партійними босами. Йдеться, в першу чергу, про мистців, які змушені були у 70—80-их роках залишити Україну через те, що їх переслідували і навіть позбавляли волі. Маю на увазі таких художників, як

також проявила інтерес відома телевізійна кампанія Сі-Бі-Ес. Протягом цілої години президент інституту та її колеги знайомили телеглядачів всієї країни з творчістю видатного українського художника.

Після проголошення незалежності України інститут встановив тісні контакти з Міністерством культури молодшої країни, мистецькими установами, окремими музеями, ділками культури, що сприяло кращому взаєморозумінню, зміцненню ділових контактів, обміну виставками. У минулому році чикагці мали можливість познайомитися з творчістю одного з видатних західноукраїнських майстрів пензля Олексі Новаківського та молодого художника з Києва Ольги Антоненко. До речі, ця талановита майстриня стала переможницею міжнародного конкурсу, її картина прикрашала летовище у Чикаго. У жовтні в інституті відкрилася виставка творів київського художника Романишина.

Варто вказати, що інститут активно сприяє іншим установам культури в організації тематичних виставок. Так, американському музею було надано допомогу в справі підготовки виставки, присвяченої модерній архітектурі Чикаго, яка експонувалася у Києво-Могилянській Академії. Ця ж Академія влаштує в Чикаго на весні наступного року виставку шедеврів української архітектури.

Досі йшла мова про сучасні модерні картини та скульптури, однак цим інститут не обмежує свою роботу,

з великим успіхом пройшла зустріч громадськості української околиці з юною поетесою, яка відбулася на початку цього року. „Свобода“ докладно розповіла про чикагський поетичний дебют талановитої дівчинки, яка у свої 12 років стала автором трьох книжок, що вийшли у Києві, Москві та в ЗСА.

Розповідь про ще одну сторінку творчої біографії інституту, зв'язаної із популяризацією музичного мистецтва, продовжив Любомир Крушельницький. Він, зокрема, підкреслив велике значення культурного центру в справі виховання естетичних смаків, задоволення духовних потреб населення. До виступів залучаються видатні виконавці українського походження (Ю. Осінчук, О. Криса, В. Балей, В. Слободяних, В. Гратович, М. Сук, А. Британ, М. Хом'як, квартети імені Лисенка та Леонтовича). Надаючи сцену молодим виконавцям, мистецький вклад сприяє зростанню їх популярності. У минулому сезоні був влаштований концерт дуже здібних, але ще мало відомих в Америці піаністів Валентини Лисичі та Олексія Кузнецова. На їх виступ інститут запросив провідного музичного критика з газети „Чикаго Трібюн“.

Після того, як цей часопис надрукував рецензію, в якій було відзначено високу якість гри піаністів з України, вони одержали запрошення на виступи у найбільш престижних концертних залах Америки та Європи. Ось так з допомогою інституту українські музики зробили важливий крок до здобуття світової слави.

Цікаву програму на 1993

прихильників. Керувала підготовкою до відкриття нової експозиції пані Ліда Литвин. Я попросив її розповісти про свою роботу, про те, як давно працює в інституті. І ось, що почув:

— Якщо ви гадаєте, що я штатна працівниця, то глибоко помиляєтесь. А в той же час тричі на тиждень приходжу сюди, вірніше було б сказати: приїжджаю, більше години добираюся авто до інституту. Може думате, що я самітня? Боже, борони. У мене сім'я, троє дітей, чоловік має свій бізнес і тому усі турботи по господарству лягли на мої плечі. Та, незважаючи на велике завантаження, все ж знаходжу можливість виконувати покладені на мене в інституті обов'язки. Займаюся організацією виставок, творчих вечорів, зустрічей.

Таких, як я, добровільців, у нашому товаристві понад 20-ро. Усі вони закохані у мистецтво і в силу своїх можливостей віддають вільний час загальній справі. При нагоді просила б вказати в газеті кілька прізвищ людей, які протягом багатьох років беруть участь у підготовці та проведенні різних заходів, що відбуваються в інституті. Це — родини Маркевичів, Хрептовських, Струтинських, Ю. Мисків, К. Помірко та інші. Тому-то за 23 роки існування нашої установи на заробітну плату не витрачено жодного цента. Всі ми, починаючи від президента і до прибиральниць, працюємо безкоштовно, як мовиться, на громадських засадах.

Закінчити розповідь про український інститут модерного мистецтва я не міг, не з'ясувавши, як виглядатиме його завтрашній день. На це питання відповідь дала Марта Фаріон:

— Повинна відверто сказати, що наші можливості на найближчі роки обмежені, адже фінансові субсидії які одержує інститут від стеїту Ілліной та від мерії Чикаго, увесь час скорочуються. Доводиться розраховувати на наших спонсорів та на датки від меценатів та мешканців околиці. І все ж, хочеться вірити, що нам поталанило з часом спорудити сучасну концертну залу, розширити площу виставочних приміщень, налагодити систематичне навчання початкуючих мистців, зміцнити творчі контакти з мистецькими установами діаспори та України. А якщо говорити про наше головне бажання, то воно полягає в тому, щоб наш інститут став повноправним амбасадором українського мистецтва на американській землі.

Відверто кажучи, хочеться вірити, що все задумане збудеться, адже в культурному центрі трудяться одержимі люди. Саме це помітив видатний український актор з театру імені Івана Франка, що в Києві, Богдан Ступка. Він нещодавно побував в інституті і у книзі відгуків зробив такий запис:

— Зачарований модерним мистецтвом та одержимістю працівників інституту. Сказано коротко і влучно.

Анатолій Гороховський

Свято Покрови — свято УПА в Баффало

Відзначення цього року свят баффалівської української громадою стало уже звичаєм. Від довгого часу відбуваються вони систематично рік у рік. В цьому — 1993-му році відмічено це свято в неділю 17-го жовтня. За прийнятою уже традицією в передполудневих годинах у каплиці Матері Божої Одигітрії була відправлена торжествена Служба Божжа, в наміренні українського народу з участю представників місцевих товариств і організацій з прапорами. Був, очевидно, і національний державний прапор України. Перелік організаційних прапорів почнемо від прапорів УПА і ОУН. Крім них, виділилися прапори від молодіжних організацій — Пласту і СУМА, від жіночих організацій — 49 Відділу СУА і від ОЖ ОЧСУ та від ООЧСУ.

Після Св. Літургії (з відповідною проповіддю) була відслужена Панахида за полеглих воїнів УПА й інших борців за свободу України. Св. Літургію і Панахиду відслужили парох о. Мар'ян Процик.

По полудні того ж дня о. третій в Українському Домі „Дніпро“, відбулася друга частина святкування у формі бенкету з відповідною програмою. Цю частину святкування відкрив голова Святкового комітету інж. Богдан Мороз, при чому коротко з'ясував потребу і ціль таких святкувань. До дальшого ведення програми попросив члена комітету Василя Шарвана.

Головною точкою програми була доповідь гостя з України Сергія Жижки, голови Секретаріату Конгресу Українських Націоналістів (КУН) в Україні. Доповідач представив ведучий програмою Василь Шарван. З його слів присутні довідалися, що гість з України, незважаючи на свій молодий вік (39 років), — це людина з немалим уже стажем, якщо йдеться про громадську і політичну працю. В процесі відродження державності України бере активну участь. Сергій Жижко — це син репресованих батьків. Місцем його народження була Коліма.

У своєму виступі доповідач стисло додержувався теми. Говорив виключно про УПА. Вважає її небувалим феноменом не тільки в історії українського народу, але й інших народів. УПА — це воїнство Національна Армія, яку породив народ і яку постійно підтримував. Крім допомоги від свого народу, жодної іншої допомоги УПА не мала та, незважаючи на це, зуміла вона вести війну на два фронти понад десять років. А умови війни були дуже складні і дуже важкі.

В програму свята була вблещена мистецька частина, яка складалася із трьох точок. Почалася виступом членів 9-го Відділу Ю СУМА „Батурин“. Виступали юначки і юнаки. Їхній виступ дуже відповідав характерові свята. Були це вільноручні аврапи з кісами під такт пісень УПА, „Гей, маршуйте вже повстанці“ і „Світлий місяць“, „Озброєні“ були тільки хлопці. Дівчата співали. Цю точку приготувала Уляна Мороз.

Друга точка — це український народний танець у виконанні студенток, членів Українського Студентського Клубу при Баффалівському університеті. Виступали: Олена Боднарська, Уляна Мороз і Тамара Тютюнник. Хореограф — Маріяка Самець.

Потім виступив жіночий хор „Мрія“ при Відділі ОЖ ОЧСУ в Баффало. Підбірні для виступу пісні творили ідею цілість, були своєрідним віддзеркаленням збройної боротьби українського народу за державність. Хор проспівав чотири пісні: „Іхав стрілець на війноньку“, „Марш сіроманців“ (пісня УПА), „За стрілецький звичай“, „Краю мій рідний“. Хор співав під керівництвом Наталії Бабицької, яка цим хором диригує весь час його існування — одинадцятий уже рік.

Присутніх на залі було приблизно 250 осіб, між якими були представники багатьох місцевих товариств і організацій. Представників, як також і гостей за головним столом представив майстер церемонії Василь Шарван.

Програму розпочато і закінчено молитвою. Обидва рази молитву провів о. Мар'ян Процик. Після другої молитви присутні відспівали спільно український національний гімн.

Підготовкою свята і його проведенням займався святочний комітет, в президію якого ввійшли інж. Богдан — голова, Михайло Юрків і Петро Цинкина — заступники голови, інж. Микола Барницький — секретар. Інші члени комітету були включені у ділові комісії, а саме: інформаційну (Даша Процик, Анастасія Ільківська, Василь Шарван, Осип Грета), програмову (Василь Пристайко, Христия Мороз, Анна Крупа, Ігор Мороз, Степан Горганюк); фінансову (Дмитро Пітолай, Михайло Гнатів, Анастасія Ільківська, Михайло Юрків); організаційну (Іван Горбачук, Степан Вуйчик, Іван Коман, Дмитро Бараніцький); господарську (Михайло Сташків, Магдалина Притула, Федір Паліш, Василь Сметанюк).

Декорацією залі і сцени займався Василь Пристайко. Йому належить також оформлення програмки. Слід підкреслити, що програмки були дбайливо виконані. Символіка титулує сторінки говорила про суть свята, а остання сторінка, на якій поміщено вірш Ганни Чернів „Друга річниця“, пригадувала про те, що Українська Держава, за яку боролася УПА, стала дійсністю.

Користаючи з присутності в Баффало гостя з України, комітет попросив його дати доповідь про сучасний стан в Україні. Доповідь відбулася безпосередньо після свята, але в іншому приміщенні дому „Дніпро“, в читальні ім. Тараса Шевченка. Картина, яку змалював гість Сергій Жижко, — не втішна. Україна переживає кризу в кожному відношенні. Надію на покращання ситуації народ покладає на намічені вибори депутатів до Верховної Ради і на вибори президента.

На закінчення цього допису слід сказати, що загальне враження від свята, яке залишилося в учасників, наскрізь позитивне. На це вплинули передусім обидві доповіді прелєгента з України, представника молодшої генерації, від якої залежить майбуття України. Якщо Україна виховає більше таких патріотів, то за долю молодого українського держави можемо бути спокійні.

Свято Покрови — свято УПА відзначили місцеві радіопрограми: радіопрограма Василя Шарвана і патріархальна.

Михайло Лоза

На фото (справа): один з фундаторів інституту д-р А. Хрептовський, гостя з Києва, та скульптор Л. Дяченко-Кочман

Макаренко та Стрельников які знайшли притулок в нашому інституті і це відіграло вирішальну роль у їх творчому житті.

Відвідувачі наших виставок подовгу затримуються біля модерних творів художників Олександри Кочман, Петра Колісника, Рональда Костенюка, Ігоря Дмитрука, Лесі Коверко, робіт скульпторів — Юрія Струтинського, Ярослави Кучми, Володимира Макаренка. І хоча почерк у кожного свій і вони по-різному відображають оточуючий нас світ, проте це не знижує художньої цінності представлених ними робіт.

До того, що сказала Марта Фаріон, варто було б додати: інститут відкрив діаспору імена українських художників, які користувалися у світі величезною популярністю, а тут про них майже нічого не знали. Пошилося на такого мистця, як Олександр Архипенко, основоположник нового напрямку у мистецтві, якого наслідували художники в Америці та Європі. Довдавшись про те, що окремі твори О. Архипенка знаходяться у приватних колекціях чикагських меценатів, представники інституту змогли домовитися з ними про передачу картин у тимчасове користування. Експозиція полотен славетного мистця викликала велике зацікавлення у мешканців української околиці, до неї

розуміючи, що людям в однаковій мірі потрібні і кібернетика, і Шевченко. Стало вже доброю традицією проведення літературних вечорів, організація зустрічей з письменниками та поетами. Надовго запам'яталися літературні вечори за участю Ю. Тарнав-

вичем та Олегом Кривою. Перебуваючи в інституті, я звернув увагу на те, що у найбільшій залі група художників монтує виставку картин, зроблених із різних тканин. Цей рідкий і в той же час досить оригінальний вид мистецтва, тепер знаходиться все більше і більше

(Зліва): віцепрезидент інституту Олег Коверко та Люба Маркевич, художниця з Києва Ольга Антоненко, президент Марта Фаріон, та голова Ради директорів Любомир Крушельницький

ського, Б. Бойчука, В. Барки, Б. Нижанківського, Ю. Коломийця, І. Драча, В. Мовчана та Б. Рубчака. Варто відзначити, що чикагський поет Богдан Рубчак став у цьому році лавреатом літературної премії імені П. Тичини, яка встановлена в Україні.

Варто відзначити, що чикагський поет Богдан Рубчак став у цьому році лавреатом літературної премії імені П. Тичини, яка встановлена в Україні.

Варто відзначити, що чикагський поет Богдан Рубчак став у цьому році лавреатом літературної премії імені П. Тичини, яка встановлена в Україні.

Варто відзначити, що чикагський поет Богдан Рубчак став у цьому році лавреатом літературної премії імені П. Тичини, яка встановлена в Україні.

Варто відзначити, що чикагський поет Богдан Рубчак став у цьому році лавреатом літературної премії імені П. Тичини, яка встановлена в Україні.

МАЄМО НА СКЛАДІ НОВУ СТІНКУ

МАПУ УКРАЇНИ

Мірило: 1:2.000.000

Київ, 1992, ціна 8,00 дол.

На малі подані столиці, території і кількості населення, міста з різними числами мешканців, села, центри районів, кордони держав, межі Республік Крим і областей, залізничні, автошляхи, водні шляхи і т.п.

Ціна 8,00 дол.

Можна набувати у книгарні Свободи.

Мешканці стеїту Нью Джерсі зобов'язані доплатити до ціни 6% податкового податку.

СВЯТКОВА

30%

ЗНИЖКА!

Вписуйтеся сьогодні, і кожну суботу, до 27-го листопада 1993 року, ви щадитимете 30%* на розмовах, зроблених без допомоги оператора, до України, або якоїсь іншої країни вашого вибору.

Ви можете телефонувати на будь-яку кількість номерів в одній країні вашого вибору. Та заощаджувати цілу добу. Немає ніяких обмежень щодо часу. Та ніяких щомісячних внесків.

Крім того, в інші дні продовж тижня до 30-го листопада 1993 року ви отримуєте 20% знижку на усіх розмовах з Україною без допомоги оператора.

НА СВОЮ
ПЕРШУ РІЧНИЦЮ
ПРОГРАМА AT&T SPECIAL
COUNTRYSM SAVINGS ДАЄ
ОСОБЛИВУ МОЖЛИВІСТЬ
ЗАОЩАДЖЕННЯ.

Якщо ви вже вписалися в програму AT&T Special CountrySM Savings, щоб дзвонити до України, вам не треба дзвонити на номер 800. Ви отримаєте усі ці знижки автоматично. Отже, скористуйтеся цією нагодою, щоб подзвонити своїм близьким, що живуть далеко від вас. Можна говорити довше, а платити можна менше.

Вписуйтеся в програму AT&T Special CountrySM Savings сьогодні. Це ще одна частина **Плану Я** від AT&T.

Щоб вписатися, дзвоніть до нас **1 800 858-90266 дод. 7086** від 8 години ранку до 8 години вечора сім днів на тиждень. Можете говорити українською мовою, якщо бажаєте.

Москва...

(Закінчення зі стор. 2)

голоду, до 1-го грудня 1932 року вже було зареєстровано 2,500 випадків людодівства. Мало цього, 6-го грудня того ж 1932 року Рада народних комісарів СРСР видала таку постанову: „У зв'язку з ганебним зрівнянням кампанії хлібозаготівель, застосувати до 86-ти районів України такі репресії: припинити постачання цих районів споживчими товарами та стримати з ними всяку державну та кооперативну торгівлю. Також в цих районах закрити всі крамниці та вивести з них наявні товари. Заборонити колгоспникам всяку торгівлю речами широкого вжитку та припинити для цих районів всякі кредити, як також відібрати назад всі ті кредити, які були їм видані раніше“.

Але й цього ще не було досить. В 1933 році в СРСР Союзі було офіційно проголошено, що „головною небезпечкою на Україні тепер є не великодержавний російський шовінізм, а місцевий український націоналізм“, і тому Москва стала на жорстокий курс антиукраїнського національно-політичного терору. Власне тому 24-го січня 1933 року Москва прямо й безпосередньо заатакувала партійне керівництво України, висловивши йому офіційне невдоволення. За ухвалою ЦК партії, було призначено йі послано на Україну цілий штаб московських урядово-партійних і політично-поліційних керівників на чолі з відомим російським комуністом-шовіністом Павлом Постишевим, який фактично став губернатором Москви в Україні з диктаторськими правами. 1-го березня того ж трагічного 1933

року Постишев усунув Власа Чубаря з посту голови уряду УССР, а Миколу Скрипника з посту комісара освіти. Цього ж місяця за постановою ГПУ в Україні розстріляно, як подає М. Смик, 35 керівників Народного Комісаріату земельних справ разом із комісаром Коном-Палащук, а 40 інших осіб заарештовано й знищено пізніше. Незабаром було внарешено й знищено майже всіх письменників групи „Західна Україна“, а також керівників інших літературних організацій. Погромлено історичні та літературознавчі інститути Академії Наук, як також масово винищено всіх провідних комуністів із лав колишніх „боротьбістів“ та укапів.

Очевидно, Постишев дуже швидко дав зрозуміти українцям, що його послано в Україну не для того, щоб її рятувати від голоду, а щоб рятувати українців від української мови, яка, мовляв, почала „відриватися“ від російської мови через „шкідливість українських націоналістів“ та через помилки українських комуністів, які, мовляв, допустилися „націоналістичного ухилу“.

І так, якщо йдеться про голод, то згідно з найскромнішими даними, кількість українців умерлих від голоду лише впродовж одного року дорівнює щонайменше 7 мільйонам... Голодом, який, як ми бачимо з вищенаведених фактів, був зловмисно створений московським злочинним режимом з метою знищення українського народу.

ВСІ УКРАЇНСЬКІ
ДІТИ ДО
УКРАЇНСЬКИХ
ШКОЛ!

Наукове Товариство ім. Шевченка
RHH в Америці

запрошує членів й українську громаду на

ДОПОВІДЬ

ЕТНО-ПОЛІТИЧНИЙ РЕНЕСАНС
В УКРАЇНІ: ПЕРСПЕКТИВИ
І ПРОБЛЕМИ

яку виголосить

ВОЛОДИМИР ЄВТУХ

член кореспондент Академії Наук України і ред. журналу
„Українська Діаспора“
що відбудеться

у суботу, 13-го листопада 1993 р. о год. 5-й веч.
в домі НТШ, при 63 Четверта авеню в Нью Йорку
між 9 і 10 вул.

УПРАВА НТШ

75-й Відділ СУА в Мейплвуді, Н. Дж.

— влаштує —

ЗАБАВУ

з розваговою ПРОГРАМОЮ

„Сметанка“ Музичні Нагороди
("Smetanka" Music Award)

в суботу, 13-го листопада 1993 р. о год. 8:30 веч.
RAMADA HOTEL, Rt. 10, East Hanover, N.J.

Вступ — 25 дол. від особи. Замовляти у Рені — (201) 288-5506
(Вступ при дверях: 30 дол.)

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ
83-й Відділ в Нью Йорку

ласкаво запрошує громадянство

на

ІНФОРМАТИВНУ ДОПОВІДЬ

проф. ІВАНА ЛУЧЕЧКА,
Джерзі Ситі Стейт Коледж

на тему

„Українці на Зеленому Клині“

Доповідь буде ілюстрована прозірками
з цього річного поїздки в ці сторони

Неділя 14-го листопада 1993 року

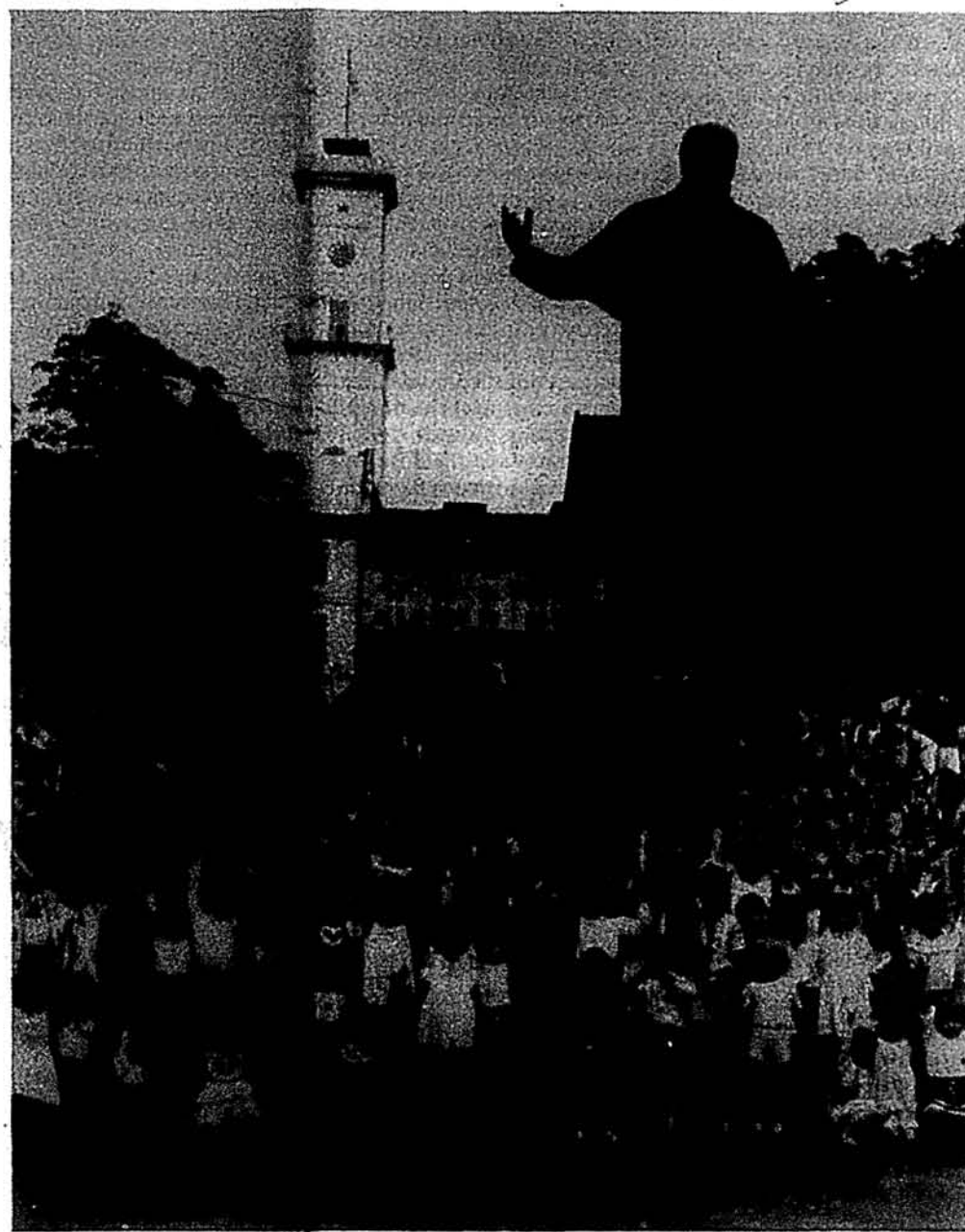
год. 2:00 по пол. кава/солодке
год. 2:30 по пол. доповідь

Український Народний Дім Друга Авеню
19-та вул. в Нью Йорку

ВСТУП: 10 дол. від особи, 5 дол. студенти

Чистий дохід призначений на Стипендію Акцію Союзу
Українок Америки для студентів східної діаспори.

Отець А. Діткун, ЧСВВ, — священник-патріот

Отець А. Діткун серед дітей коло пам'ятника Т. Шевченкові у Львові.

Кілька років тому, коли я починав організовувати хобзарські гуртки і ансамблі на теренах Південної Америки, спершу центром моєї уваги була Куритиба, Бразилія. Пригадую, що вже першого дня мого перебування в Куритибі мені порадили звернутися до о. Августина, який допоможе мені. Віднайшовши о. місіонера, я вже в першій розмові зорієнтувався, що маю до діла з винятковим священником, справжнім патріотом. Так почалося наше знайомство. Буваючи в Куритибі після того ще кілька разів, я мав нагоду бачити, як цей місіонер працював з молоддю. І це не тільки в Куритибі, бо він їздив на місійну працю по цілій Бразилії і Аргентині. Він старався втримати молоді прирідні церкви — допомагав їй зберігати українські традиції, які привезли до Бразилії їх родичі.

А коли ми дочекалися відродження України, він був перший, який поїхав на Україну з місійним завданням. У минулому році був на Україні майже три місяці. В Києві мав доповідь про Бога і сильно виступив проти Комуністичної партії. Виступав також на телебаченні і радіо.

Вернувшись до Львова, цілий тиждень давав катехитичний курс у медичному інституті. Давав місії, проводив конференції з монахами і монахинями та спархіяльними священниками. Їздив по містах і селах, де дав 212 доповідей. Дав інтерв'ю газеті „За вільну Україну“, а також для інших газет.

Цього року приїхав до Києва 7-го червня. Виступив з доповідями у шістьох школах, мав велике інтерв'ю в „Літературній Газеті“. 13-го червня приїхав до Львова. Мав зустріч з дітьми Львова: у храмі св. Андрія промовляв до 1,215 дітей: 3 дітьми прийшли батьки, бабусі, так що всіх разом було 2,500. Діти були дуже захоплені. Звернув увагу, що наші діти дуже розвинені, так що на всі питання відповідали розумно, зміли, як дорослі, розрізняти питання. Тоді всі діти з синьо-жовтими прапорами рушили по чотирі пішки до пам'ятника Т. Шевченкові, на проспекті.

Саме тоді я був у Львові і побачив таку величезну кількість дітей на чолі з о. Августином, які саме підходили до пам'ятника з пісню на устах. На мене і на всіх, хто був зі мною, це зробило

потрясаюче враження. Я певний, що Львів такого ще не бачив. Діти наче мак засипали цілу площу, а о. Августин виголосив відповідну промову. Він сказав дітям, що вони — будучність нашої Церкви та народу. Тоді запитав дітей: „Чи будете говорити по-українськи?“ Всі голосно відповіли „Будемо!“ Мороз по шкірі пройшов! Вони зробили приречення вірності Богові і українському народові.

З кожною хвилиною народ плів на площу більше й більше. Дослівно за 10 хвилин були маси народу. Тоді о. Августин звернувся зі словом до батьків, дідусів та молоді. Він сказав, що „Тараса ми всі любимо, будемо йти його слідами“. Всі повторили його слова, що аж ехо пішло вулицями Львова! Після того діточка дістали медальки Почаївської Богородиці, які о.

Діткун привіз з Бразилії. Роздав 5,000 медальок. На закінчення всі заспівали „Ще не вмерла України“. Я зауважив, що не тільки старші плакали, але й діти. Коли почали розходитися, я серед присутніх чув, як вони говорили між собою, що навіть 24-го серпня минулого року так велично не було. Площу Тараса Шевченка залишили всі, коли вже смеркало.

У Крехові о. Августин мав реколекції для молодих Василіан, які складали першу присягу. А було їх 321. На молитві у Жовкві було 8,000 учасників. Давав реколекції Сестрам та священникам у Гошеві. Всюди — повне усвідомлення. Бо ж неможливо, як він сказав, бути вірним Богові, Церкві, а не бути свідомим українцем, бути байдужим національній справі.

Місії в Калущі і в Горохолові відбулися також з пов-

ним успіхом. У Калущі на місійному хресті був великий сталевий тризуб, а спереду напис „З нами Бог“. Діти навколешах вітали о. місіонера, всі в народних строях з хлібом і рушниками та з синьо-жовтими прапорами. Дивлячись на це, о. місіонер заплакав.

Сто років тому з України іхали священники-місіонери у Бразилію, а нині з Бразилії в Україну.

Від 1-го до 9-го вересня о. А. Діткун був у Чернігові на таборі СУМ. Від 2-го до 9-го проводив місію у Вільносі, Литва. Від 10-го до 14-го вересня до Івано-Франківського — давав реколекції філософам і теологам. Відтак знову вернувся на Україну, до Харкова.

А ще чекає його коло 25 парафій, Крим і Казахстан.

М. Чорний-Досінчук

Літературний вечір

Уляни Любович

Цьогорічний сезон нашого літницького центру Гантеру, в горах Кетскіл, у стейті Нью Йорк, був виповнений імпрезами на високому рівні. „Осердок української культури“ в Гантері під проводом композитора д-ра Ігоря Соневицького давав щотижня імпрези музично-вокального характеру, запрошуючи на виступи співаків й інструменталістів зі ЗСА та з України. Був один вечір музики і живого слова, де виступали вокалісти та три письменники. На закінчення сезону, 4-го вересня, відбулася подібна імпреза, літературний вечір відомої письменниці Уляни Любович. Цю зустріч улаштував ньюйоркський відділ Об'єднання Українських Письменників „Слово“.

Залю Градзи, що, здається, ще пахне кедровим деревом та захоплює плоскорізьбами майстра Михайла Черешньовського, заповнилася публікою, що шить літературу і мистецьке слово. На залі можна було бачити і мистців з України під проводом композитора Мирослава Скориха, які тиждень раніше дали тут концерт творів львівських композиторів.

Програму почав вступним словом Іларіон Чолган про письменницю Уляну Любович, про її літературну творчість та журналістську працю як колишнього редактора жіночого журналу „Наше життя“, органу Союзу Українок Америки. Читання творів почала Уляна Любович своїм раннім нарисом „Весна“, а Меласа Соневицька (член Студії мистецького слова Лідії Крушельницької) прочитала новелу „Я вперше їду сама поїздом“. Перша частина програми закінчилася оповіданням „Сорочка щасливої людини“, яке про-

читав Мйрон Чолган. У музичній частині вечора виступила Лаврентія Турквич. При акомпанюванні бандури вона дала зразки спеціального виконання народних пісень, записаних нашими етнографами-музикологами у різних частинах краю. Виступ бандуристки був оригінальним і захопив публіку стилем народного співу.

У другій частині програми були прочитані твори „Нога порога-рідного шукає“ (у виконанні Юрія Тедозія Крупи) та „Галло, галло“ (у виконанні Меласі Соневицької). Слідували дві картини зі широківидомого твору Уляни Любович „Розкажу вам про Казахстан“: Це „Дзеркало, дзеркало, скажи мені правду“ та „Паша Колейкіна“, які читали Люба і Мйрон Чолгани, колишні члени Театру-Студії Йосипа Гірняка.

На закінчення вечора Уляна Любович виступила з заключним словом і прочитала нову річ: „Мистецький Гантер“. Це спогади, повні сантименту і гумору, про „мистецьку бегему“ Гантеру, про малюв, мистців слова і музики — Едварда Козака, Миколу Понеділка, Івана Керницького, Баба-Нижанківського, маляра Михайла Мороза. Всі вони перебували влітку в Гантері і зробили його центром вакаційно-мистецького життя.

Вечір був закінчений пропозицією ведучого вручити Уляні Любович символічну грамоту і проголосили письменницю почесною громадянкою українського Гантеру за її внесок у літературно-мистецьке життя Гантеру та всієї діаспори. Оплески публіки та квіти для письменниці підтвердили цю пропозицію.

І. Алексевич

У ВІВТОРОК, 2-ГО ЛИСТОПАДА, з Борніспільського летища до Нью Йорку здійснено перший лет української летунської лінії „Авіалінія України“. До цього часу лети з Києва до Нью Йорку та з Нью Йорку до Києва здійснювалися під егідою „Аерофлоту“.

КОРИСТАЮЧИ З ТОГО, що відсотки на морттедгові позички обнізнилися нижче 7 відсотків, покупці з небуденним від 1986 року ентузіазмом почали купувати у вересні житлові приміщення, що перевищили всі сподівання. Згідно з урядовою статистикою, тільки північносхідна частина країни не використовує низьких морттедгові дуже повільним темпом збирається до можливості придбання нових хат. Все ж таки в загальному ця статистика тільки підтверджує заяви деяких аналітиків і економістів, що економічна ситуація в країні краща.

У ВІВТОРОК, 2-ГО ЛИСТОПАДА, Сенат ЗСА голосами 94 до 6 схвалив рішення, щоб підтримати вимогу Сенатської комісії для справ стикти про передачу особистих щоденників сенатора-республіканця Роберта Пеквуда для перегляду. Це схвалення було вислідом розгляду вище згаданого комісії оскаржень сенатора Р. Пеквуда у непристойній поведінці у відношенні до співпрацівників жіночого полу. З усього видно, що його сенатські колеги мають досить всяких непристойностей у поведінці народом обраних представників до найвищих державних керівних органів.

Ділимося сумною вісткою з рідними, приятелями і знайомими, що в середу, 3-го листопада 1993 р. відійшов у вічність на 62-му році життя

бл. п.

Григорій Паливода

народжений в м. Баня Луці, Югославія.

ПАРАСАТ відбудеться в п'ятницю, 5-го листопада 1993 року о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин, Юніон, Н. Дж.

ПОХОРОНИ ВІДПРАВИ відбудуться в суботу, 6-го листопада 1993 р. в церкві св. Володимира в Елізабеті, Н. Дж., а опісля на українському православному цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку залишилися:

брати —
МИХАЙЛО з дружиною і дітьми
ВАСИЛЬ з дружиною і дітьми
ІВАН з дружиною і дітьми
ПЕТРО
сестри —
СТЕФАНІЯ
МИХАЙЛИНА
МЕЛАНІЯ
близькі і далішня родина в ЗСА і Югославія

ТВОЯ АБЕТКА

КНИЖКА-КАРТИНКА ДЛЯ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

Художник Едуард Колесов

Редактор Л. О. Мірошніченко

Київ, видавництво дитячої літератури „Веселка“, 1990, з харківської книжкової фабрики, стор. 32. Ціна 2.00 дол.

— Можна набувати у книгарні Свободи.

Мешканці стейту Нью Джерзі зобов'язані доплатити до ціни 6% продажного податку.

Пленум УДРП в Дітройті

Другого і 3-го жовтня 1993 року відбувся пленум Української Демократично-Республіканської Партії в Дітройті, в приміщенні газети „Українські Вісті“. В пленумі взяли участь члени Секретаріату та ЦК УДРП зі ЗСА, Канади та письмово з інших країн. На пленумі були присутні: М. Воскобійник, О. Коновал, А. Лисий, М. Смик, Р. Василенко, П. Хорошилов, М. Мороз, П. Коновал, В. Косогор, С. Козак, П. Майсоро, В. Яковиченко, М. Підлісний, та прислали листовно свої думки до порушених тем: Ф. Гайовий, М. Дальний, С. Кальман, А. Глинін, Ф. Габелко та І. Шкіренко.

Головними темами обговорення учасниками пленуму були: діяльність УДРП, труднощі у закріпленні української державності та наша участь в допомозі їй, церковні справи та ін. Всім відомо, що з року в рік кошти видавання газет та журналів збільшуються, число передплатників зменшується, і тому не легко прихилитись втримати на належному рівні при житті „Українські Вісті“, „Нові дні“ чи інші видання. Ті газети і журнали, що розпочали виходити в Україні, натрапили на інші проблеми. Тому вирішено, що „Українські Вісті“ виходитимуть, як і до цього часу в Детройті, такою самою величиною на 6 сторінок до часу відзначення 50-річчя, яке припадає на кінець 1995 року в своїй власній приміщенні (були пропозиції продати дм, зменшити кількість сторінок, чи видавати раз на два тижні, чи кожних десять днів). Учасники пленуму підтримали ідею голови секретаріату О. Коновала, яку він висловив у своїй статті „Чи втримаються, „Українські Вісті“ до

2000 року?“, і закликають всіх членів УДРП та їх прихильників і симпатиків приєднатися до його закликів дати суму по 100 дол. Публіцистичні статті, які розпочав підготувати до друку Іван Дзюба, який тепер є міністром культури України, і тому переобтяжений важливими справами, продовжить представник фундації І. Багрянного в Україні — Олександр Шугай, який також готує нову публікацію про Івана Багрянного. Його життєвий шлях та творчість, різні статті про письменника, в тім числі й „Живий Багрянний“ Василя Гришка великим накладом для поширення в Україні, бо ним, як поетом і прозаїком, цікавляться в Україні.

Ідеї, які голосив І. Багрянний, а його послідовники продовжували, є ідеями багатьох партій України, яких, на погляд керівництва УДРП, в Україні є багато. Тому УДРП не збирається творити чи йти в Україну для пропагування своїх ідей. Українці на батьківщині краще знають, ніж ми у діаспорі, які ідеї, які шляхи для них кращі в будуванні української незалежної держави. Віряться, що кожний провідник української партії в Україні поставити добро України на перше місце, а не свою амбітність і спільно, в єдності й згоді вестимуть корабель України на чисті води.

Церковне життя в Україні турбує багатьох людей в діаспорі й в Україні. Не завжди наші церковні діячі, які мають ширити любов, згоду, братню любов, християнство й працювати для добра свого народу говорять одне, а роблять протилежне. Непорозуміння в українських православних церквах та католицькій і греко-католицькій виходять

від провідників, які не можуть знайти спільної мови. Коли б була єдність в одних чи інших, інакше б ставився до них Константинополь, Рим чи Москва. Вони б їхали в Україну просити, щоб багатомільйонний народ був під їхньою опікою й не торгували б нами, як чимось неспотрібним, маловажним.

Щоб допомогти Україні в демократизації, в популяризації згоди, єдності, економічних змін та в закріпленні української державності, пленум УДРП заклик до своїх членів і прихильників відкнутися пожертвою до часу відбуття виборів в Україні. Тепер наш вклад в розбудову своєї держави потрібний, важливий. Пожертви на ту ціль шліть на адресу: Bahriany Foundation, 811 S. Roosevelt Ave., Arlington Heights, Ill. 60005.

В Україні в багатьох містах, після двох років незалежності, ще й далі стоять пам'ятники божові Ленінові, вулиці, площі, школи й інші установи носять ім'я на діячів, що нищили Україну, ніби український народ чекає скорого повороту комунізму й тому тих „святощів“ не чіпає. Пропонувалося на пленумі допомогти мистецтві слова Ростиславові Василенку видати тут, для поширення в Україні, кесетки з творчістю І. Багрянного та поставлення в Україні його драми „Моритурі“, яку він успішно ставив в Австралії, і яка розвинув комунізм.

Петро Балей переклав на українську мову звітну доповідь англійця Ланселота Лотона під назвою „Україна — найбільша проблема Європи“, яка друкувалася в газеті „Українські Вісті“ в Дітройті. Цю працю своїм коштом видав брошуркою великий жертводавець Володимир Костенко в Чикаго, а другий жертводавець Петро Майсоро видав своїм коштом брошурою статтю Михайла Воскобійника „Пам'яті Івана Багрянного, стоїчного борця за державу незалежність“ та велику працю — звіт комісії, що розслідувала розстріли у Вінниці, праця з 1944 року німецькою мовою, має 282 сторінки звітів, актів, фотографій.

Пресбюро УДРП

Комітет Українських Студентів Йоркського університету в Торонто під проводом проф. Ореста Субтельного і Юрія Даревича організував цікавий симпозиум, який відбувся 8-го і 9-го жовтня ц. р. в приміщенні цього університету. Темою симпозиуму було „Україна: два роки незалежності“. Доповідачами на ньому були Ігор Юхновський, член Верховної Ради України, і колишній перший віцепрем'єр українського Уряду, Віктор Пинзеник, член Верховної Ради і колишній міністер економіки, проф. Олег Гаврилишин, член Міжнародного валютного фонду, ген. Микола Кравців і Іван Дзюба, міністер культури України. Коментаторами були: Петро Потічний, професор університету МекМастер у Гамілтоні, Василь Калимон, професор університету Торонто, Іван Яворський, професор університету Ватерлоу, і Данило Струк, професор університету Торонто.

Академік Ігор Юхновський говорив коротко про політичну ситуацію в Україні, але основна частина його доповіді була присвячена економічним справам. Його погляди на економічні проблеми України були оригінальними, хоч не зовсім практичними.

Проф. Потічний поширив до деякої міри політичну тему і дав свої зауваги відносно економічних концепцій, виданих академіком Юхновським.

Доповіді Віктора Пинзеника і Олега Гаврилишина про економіку України були дуже цікаві, дотепні і ділові. Д-р Пинзеник, виступи якого на цьому континенті є загальною відомою, підкреслює необхідність радикальних реформ, рішучої акції, особливо в ділянці приватизації, закриття нерентабельних підприємств, ліквідації баз, на яких спекулянти заробляють мільйони, використовуючи гі-

Симпозиум „Україна: два роки незалежності“

пер-інфляцію і консервацію енергії, яку часто витрачають на продукцію непродовольчих товарів.

Доповідь проф. Гаврилишина була не лише на високому професійному рівні, але вона репрезентувала погляд американського вченого, який довгий час був заступником міністра фінансів України, а опісля представником Міжнародного Грошового Фонду.

Проф. Гаврилишин окреслив розмір економічної кризи, вплив на неї неприємних зовнішніх факторів і основні причини невдачі економічної політики українського уряду. Він також зупинився над проблемами, пов'язаними з допомогою Заходу. Проф. Гаврилишин критикував політику західних держав, яка деколи ставить неспроможні високі вимоги до українського уряду і яка концентрує майже всю увагу на Росії. Накінець він накреслює серію рекомендацій, які необхідно впровадити в життя, якщо Україна має вийти з дуже важкого економічного стану.

Коментатор проф. В. Калимон дав свої зауваги до доповідей Пинзеника і Гаврилишина, погоджуючись з їхніми висновками і рекомендаціями.

Наступного дня промовляв Микола Кравців, американський генерал-майор у відставці. Темою його виступу було: „Збройні сили України“. Ген. Кравців зазначив, що після проголошення самостійності в 1991 р. Україна не мала ні механізму, ні досвіду, щоб розвинути політику державної безпеки, національної мілітарної стратегії і відповідної структури збройних сил. Мимо того, за останні два роки Україна багато досягнула в сфері творення своїх військ. Два роки тому президент Кравчук призначив генерала Кон-

стантина Морозова міністром оборони України і це призначення було повністю схвалене Верховною Радою України, яка зразу ухвалила основні закони, які створили умови для формування не лише збройних сил України, але також національної гвардії прикордонних військ.

Президент Кравчук проголосив, що Україна буде без'ядерною, неутраляною державою і не буде зв'язана мілітарними договорами з іншими державами. Ген. Кравців признав, що в цьому періоді, коли формувалася доктрина українських збройних сил, писання і виступи міністра культури Івана Дзюби, посла Лева Лук'яненка і академіка Ігоря Юхновського спричинилися до формування концепції, яка мала окреслити позицію української політики.

Ген. Кравців коротко зупинився над проблемою ядерної зброї в Україні. Після того, як Україна віддала Росії тактичну ядерну зброю, західні держави, а особливо ЗСА, замість того, щоб дати признання українцям і прийти з економічною допомогою, почали робити тиск на Україну, щоб вона підписала договір „Старт-1“ і договір про нерозповсюдження ядерної зброї. Український уряд, президент, Верховна Рада і велика частина населення інтерпретували становище західних держав як відмову трактувати Україну, як рівноправного члена світової спільноти. Це наставлення західного світу, як також страх перед російською агресивною політикою, причинилися до того, що українці бажать затримати ядерну зброю як гарантію безпеки і недоторкості української території.

Ген. Кравців порушив справу українських офіцерів, які служать поза межами України і які бажать повернутися до рідного краю. Брак приміщення для них стоїть на перешкоді, щоб їх включити до українських збройних сил. Він також згадав про український батальйон, який служив в Боснії під прапором Організації Об'єднаних Націй.

Оскар Уайлд: ЕГОІСТИЧНИЙ ВЕЛЕТЕНЬ (На українській і англійській мовах) • Переклад з англійської Ганни-Марії Балтайтис за редакцією Леся Герасимчука Малюнки Софії Скачко Редактор Наталія Сапон

Київ, видавництво „Купина“, 1993, український громадський благодійний фонд мистецтва „Юні таланти“, з друкарні Поліграфкомбінат „Україна“, стор. 16. Ціна 2 дол.

Можна набувати у книгарні Свободи. Мешканців статуту Нью Джерзі обов'язує 6% продажного податку.

ЧАРІВНІ КАЗКИ Випуск 1 Київ, видавництво СП „Свобода“, 1993, з друкарні Поліграфкомбінат, стор. 196. Альбомний формат, кольорові ілюстрації, тверда обкладинка, ціна 15,00 дол. Упорядник Г. О. Андрійська Художник П. А. Крисаченко Можна набувати у книгарні Свободи. Мешканців статуту Нью Джерзі обов'язує 6% продажного податку.

Можна набувати у книгарні Свободи. Мешканців статуту Нью Джерзі обов'язує 6% продажного податку.

ЧАРІВНІ КАЗКИ Випуск 1 Київ, видавництво СП „Свобода“, 1993, з друкарні Поліграфкомбінат, стор. 196. Альбомний формат, кольорові ілюстрації, тверда обкладинка, ціна 15,00 дол. Упорядник Г. О. Андрійська Художник П. А. Крисаченко Можна набувати у книгарні Свободи. Мешканців статуту Нью Джерзі обов'язує 6% продажного податку.

ЧАРІВНІ КАЗКИ Випуск 1 Київ, видавництво СП „Свобода“, 1993, з друкарні Поліграфкомбінат, стор. 196. Альбомний формат, кольорові ілюстрації, тверда обкладинка, ціна 15,00 дол. Упорядник Г. О. Андрійська Художник П. А. Крисаченко Можна набувати у книгарні Свободи. Мешканців статуту Нью Джерзі обов'язує 6% продажного податку.

ЧАРІВНІ КАЗКИ Випуск 1 Київ, видавництво СП „Свобода“, 1993, з друкарні Поліграфкомбінат, стор. 196. Альбомний формат, кольорові ілюстрації, тверда обкладинка, ціна 15,00 дол. Упорядник Г. О. Андрійська Художник П. А. Крисаченко Можна набувати у книгарні Свободи. Мешканців статуту Нью Джерзі обов'язує 6% продажного податку.

ЧАРІВНІ КАЗКИ Випуск 1 Київ, видавництво СП „Свобода“, 1993, з друкарні Поліграфкомбінат, стор. 196. Альбомний формат, кольорові ілюстрації, тверда обкладинка, ціна 15,00 дол. Упорядник Г. О. Андрійська Художник П. А. Крисаченко Можна набувати у книгарні Свободи. Мешканців статуту Нью Джерзі обов'язує 6% продажного податку.

ЧАРІВНІ КАЗКИ Випуск 1 Київ, видавництво СП „Свобода“, 1993, з друкарні Поліграфкомбінат, стор. 196. Альбомний формат, кольорові ілюстрації, тверда обкладинка, ціна 15,00 дол. Упорядник Г. О. Андрійська Художник П. А. Крисаченко Можна набувати у книгарні Свободи. Мешканців статуту Нью Джерзі обов'язує 6% продажного податку.

ЧАРІВНІ КАЗКИ Випуск 1 Київ, видавництво СП „Свобода“, 1993, з друкарні Поліграфкомбінат, стор. 196. Альбомний формат, кольорові ілюстрації, тверда обкладинка, ціна 15,00 дол. Упорядник Г. О. Андрійська Художник П. А. Крисаченко Можна набувати у книгарні Свободи. Мешканців статуту Нью Джерзі обов'язує 6% продажного податку.

Доповідач позитивно оцінив реорганізацію військових частин та консолідацію військових сил та інститутів. Під час його перебування в Україні він закріпив великий прогрес в уживанні української мови в цих школах. Генерал висловив жаль, що в цей важливий період розвитку збройних сил України генерал Морозов зрештою загинув. Новий міністер оборони, генерал Радечський, був призначений на рекомендацію генерала Морозова.

Коментатор проф. Яворський, який недавно закінчив студію для канадського міністерства оборони про розвиток збройних сил України, сказав, що він вповні погоджується з доповіддю ген. Кравців та з його висновками, хоч в деякому проф. Яворський вважає, що генерал представив ситуацію дещо занадто оптимістично. Коментатор підкреслює, що він згоден з ген. Кравцевим в тому, що розбудова українських збройних сил України є, безумовно, великим успіхом.

Доповідь міністра культури України, Івана Дзюби, була про політику і розвиток української культури. В своїй доповіді міністер зазначив, що в Україні існують проблеми в різних ділянках державного будівництва, включно з ділянкою національної культури. Він сказав, що історична українська культура виявила свою життєздатність, витворивши значний потенціал за незвичайно несприятливих обставин, за умов національного гноблення, а в певні історичні періоди і прямого фізичного нищення.

Міністер Дзюба ствердив, що під сучасну пору ті галузі культури, функціонування яких потребує значних капіталовкладень, як кінематографія, книгодрукування, періодика, опинилися у катастрофічному стані. Щоправда, водночас маємо і помітне піднесення в галузях культури і мистецтва, де вирішальну роль відіграє талант мистця. Живопись, музика, виконавське мистецтво, поезія. Здобута творча свобода, можливість самовиявлення дають свої результати.

Доповідач зауважив, що поширилися міжнародні зв'язки української культури. Ніколи не було в Україні стільки міжнародних фестивалів, мистецьких

РОЗШУКИ • МАРИЯ КРЕТ, донька Івана Качмарчика з Мадина Велика, повіт Горлиць, Польща. Пошукує кузнів і кравчих ІОСИФА ІВАНА КАЧМАРЧИКА, працювали в компанії Форда. Коли хтось знає про них, або вони самі, прошу писати на адресу: ALEXANDER KOBASA 632 Chestnut Street Williamstown, N.J. 08094

НА ПРОДАЖ • В місті Києві продается два авто, два гаражі, дача, дві квартири. Телефонуйте до Києва: 0117 044 220-0049 Питати Асію

СЕРВИС • Мужчина з вищою медичною освітою

ПОШУКУЄ ПРАЦЮ доглядати старших людей, які потребують всебічної допомоги. Телефонуйте на число: (718) 291-4168

ПРАЦЯ • Пошукується жінка до чищення помешкання і бора. Платня від 300-370 дол. тижнево. Помешкання заповнене. Мусить мешкати в передмісті Чикаго, Іл. Тел.: 1-708-393-3999

Потрібна кельнерка із знаннями англійської мови, до праці в ресторані. Зголошення телефонічно (201) 451-6189 або особисто TANIA'S RESTAURANT 348 Grove St., Jersey City, N.J.

свят і яскравих культурних подій, як нині. Однак, додає міністер Дзюба, є підстави говорити про кризу української культури, яка зумовлена не стільки внутрішньо культурними чинниками, а насамперед, постійно політичними, економічними і моральними. Загальна депресія і деморалізація суспільства відбивається і на сфері культури.

На думку доповідача, майбутнє української нації значною мірою вирішуватиметься у сфері культури. Творення, збереження і розвиток культури є головним змістом історичного процесу. Культура стає способом вираження національної ідентичності і виявленням сенсу буття народу.

Міністер Дзюба сказав, наслідки культурного колоніалізму буде подолати ще важче, ніж політичного чи економічного. На жаль, російська культура і досі домінує в Україні. Щоб протидіяти цьому, міністер Дзюба рекомендує такі заходи: „Засвоєння суспільством своєї культурної спадщини, подолання культурних стереотипів, активна культурна політика держави на основі наукової концепції національної культури, створення інфраструктури культури, активний вихід у світове культурне життя за умов адекватного функціонування імунної системи власної культури“.

Коментатор, проф. Данило Струк, зауважив, що сесія про культуру була останньою, як, зрештою, і в діяльності культури вважається менш важливою ніж політична, економічна, військова і т. п. Проф. Струк порівняв культурні проблеми України і Канади і знайшов, що є певні елементи подібної ситуації. Канада має потужного сусіда, ЗСА, культура якого сильно впливає на Канаду, а Україна має Росію, яка ще більше натискає на українську культуру. Проф. Струк закликав, щоб Україна якнайшорше відмежувалася від російської культури і навіязувала контакти з державами Заходу.

Степан Яворський

BARCA COMPANY RESTAURANT STORE 26 First Avenue Tel. (212) 473-3550 New York, N.Y. 10009 ВСІ НАЙНОВІШІ КНИЖКОВІ ВИДАННЯ одержите в АРЦІ

FUNERAL DIRECTORS •

ПЕТРО ЯРЕМА УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК Займається похоронами в BROOKLYN, NEW YORK і ОХОЛОНІЯХ ЛУІС НАЙГРО — директор Родина ДМИТРИК

Peter Jarema 129 EAST 7th STREET NEW YORK, N.Y. 10009 (212) 674-2568

LYTWYN UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS AIR CONDITIONED Обслуговує ЩИРА і ЧЕСНА. Our Services Are Available Anywhere in New Jersey. Також займаємося похоронами на цвинтарі в Бавді Брукліна і перенесенням тілних останків з різних країн світу. UNION FUNERAL HOME 1600 Stuyvesant Avenue (corner Stanley Terr.) UNION, N.J. 07083 (908) 944-4222 (201) 373-3555

HURYN MEMORIALS ВИРОБЛЯЄМО НА ЗАМОВЛЕННЯ ТА ВИМОНТУЄМО НАЯКРАЩОЇ ЯКОСТІ

ПАМ'ЯТНИКИ в околиці Нью Йорку, включно з цвинтарями св. Духа в Гамптон-Бургу, Н. Я., св. Андрія в Бавді Брукліна, Н. Дж., Пам'яті в Керігоні та Глен Сней, Н. Я. Ми пропонуємо особисті послуги та поради у Вашому домі. За двома адресами представником слід телефонувати: HURYN MEMORIALS (Main Office) Hamptonburgh, N.Y. 10916 Tel.: (914) 427-2484 Fax: (914) 427-3443

ПАКУНКИ В УКРАЇНУ, БІЛОРУСІЮ, ПРИБАЛТИКУ...

Авта, трактори, електротовари, долари на руки та багато іншого; найшвидше, по дешевих цінах полагодите через

фірму „КАРПАТИ“ при

2020 W. Chicago Ave., Chicago, Ill. 60622

Телефонуйте на безплатне число: 1-800-КАРПАТИ або головне число: 312-278-7353, Fax 312-278-4234 Просимо пам'ятати: як поспити — то через „Карпати“!

ПАКУНКИ ДО УКРАЇНИ

Кораблем літаком Супер-Експресом.

OKSANA INTERNATIONAL TRADE, INC.

1111 East Elizabeth Avenue, Linden, NJ 07036

По всі інформації телефонуйте: 1 (908) 925 - 0717

Забіраємо пакунки з кожної хати в Америці безкоштовно, якщо пакунки важать більше як 40 фунтів. Для вибору дзвоніть до: 1 (908) 925-0717

3 великим задоволенням повідомляємо

українську громаду, що

Українська Федеральна Кредитова Кооператива „САМОПОМІЧ“ Воррен, Миш.

ПЕРЕБРАЛА

Українсько-Американську Кредитівку Флориди

Метою нашої праці було і все буде беззастережне задоволення наших членів, запевняючи їм повні банкові послуги як:

VISA, MASTERCARD, IRA, Trust Accounts, сертифікати, прямиї депозити, чекові конта, консумпційні і моргеджові позички.

По додаткові інформації просимо звертатись до:

NORTH MIAMI OFFICE 1681 N.E. 123rd St. North Miami, FL 33181 Telephone: (305) 891-0999 FAX Number: (305) 891-0999

WARREN OFFICE 26791 Ryan Rd. Warren, MI 48091 Telephone: (313) 756-3300 FAX Number: (313) 756-4316 Toll Free Phone: (800) 694-1163

NORTH PORT OFFICE 4100 S. Biscayne Rd. North Port, FL 34287 Telephone: (313) 493-7923

27 LB FOOD PARCEL TO UKRAINE

HAM	850 g	\$25.50
MACARONI	1/2 KLO	
FLOUR	5 "	
RICE	2 "	
SUGAR	2 "	
OIL	1/2 "	
MARGARINE	1/2 "	
COFFEE	250 g	
CHOCOLATE	100 g	
BAKING POWDER	100 g	
TEA	100 g	

Free delivery in I. Frankivsk., Lviv, Ternopil. Call for other areas. Order by mailing your address and that of your relatives along with check/ Money Order to: UKRAINE MARKETING CO. PO Box 0553 YORKTOWN HTS, NY 10694-0553 Tel: (914) 962-6843

UKRAINE-PAC (201) 831-1499 PACKAGE and FOOD Parcel Service ZAKARPATSKA, IVANO-FRANKIVSKA, LVIVSKA and CHERNIVCY OBLAST ENGELMAN Grocery Brooklyn, NY 718 436-9709 RAHWAY Travel Rahway, NJ 908 381-8800 Steven Musy Millville, NJ 609 825-7665

OKSANA PICK UP SERVICE Забіраємо кожний пакунок з кожної хати в Америці БЕЗКОШТОВНО! Для вибору 1 800 965 7262